

9

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*Nemilujte jen slovem a jazykem,
ale činem, doopravdy!
Jen tak poznáme, že jsme z pravdy.*

1 Jan 3,18

Úvodní slovo

Milé sestry a milí bratři,

v tomto čísle Tomáška nelze hned v úvodu nevzpomenout jubilea, které je v těchto dnech právem připomínáno po celém světě: Papež Jan Pavel II. se dožívá svých osmdesátých narozenin.

O životě Svatého otce už bylo řečeno snad vše, co se v tuto chvíli říci dá. Jeho služba je mimořádným Božím darem. A jeho osobní příklad je svědectvím, že Bůh je veliký v každém, kdo je mu důsledně věrný.

Vyprošujeme Svatému otci všechny dary Božího Ducha, které ještě bude potřebovat, než bude pozván, aby převzal věnec spravedlnosti od toho, komu celým svým životem pokorně slouží!

Váš otec Petr Vrbacký

IUBILAEUM A.D. 2000

Na Slavnost Soslání Ducha svatého, t.j. 11. června 2000, připadá v kalendáři Svátého roku jubilejní den svátosti biřmování. Podobně jako při jubileu manželů je to tedy slavnost všech, kteří přijali – lhostejno kdy – svátost biřmování. Zvláštní pozornost ale má být věnována mladým křesťanům.

Protože už máme zkušenost, že nejvíce ovoce nese to, nač se duchovně dobře připravíme, využijeme k přípravě na toto jubileum každoroční Svatodušní nověnu, ke které v našem kostele zve komunita Emmanuel a která letos bude rozšířena o další prvky.

Nověna bude probíhat od pátku 2. 6. do soboty 10. 6. 2000 vždy po skončení večerní mše svaté.

Samotná slavnostní liturgie bude **v neděli 11. 6. 2000 v 9 hodin dopoledne**. Chci poprosit o pochopení, pokud při ní bude dána přednost těm, kterým je jubilejní den určen – tedy mladým. Bohoslužba bude poněkud přizpůsobena tomuto účelu. Zejména rodiče s malými dětmi prosíme, aby tentokrát využili raději jedenácté mše svaté.

A nyní chci pozvat k účasti na jubilejní slavnosti obnovy biřmování vás všechny, kterých se týká: Vás, kteří jste ji přijali v uplynulých letech či docela nedávno. Přijetím svátosti biřmování se z vás stali svědkové Ježíšova evangelia a zprostředkovatelé darů Ducha svatého.

Přijďte rozmnožit hojnost přijatých Božích darů, přijďte doplnit své síly a oživit své nadšení z Ježíše Krista.

Vás všechny, farníky mladé tělem i duchem, srdečně zvu k účasti na Svatodušní nověně a Slavnosti Soslání Ducha svatého!

Dalším jubilejním dnem pak bude 25. červen 2000, který je pro změnu věnován dětem. O podrobnostech jeho programu budete informováni v příštím čísle Tomáška, ale už nyní zejména rodiče prosíme, aby zařadili toto jubileum do rodinného programu. Protože ten den budeme mít v kostele i primiční slavnost, bude tento jubilejní den dětí začínat dětskou mší v 11 hodin a po ní bude pro děti a rodiče připraven program asi do 15 hodin odpoledne. Počítá se i s malým občerstvením.

K tomu ještě jedna praktická prosba: Pokud by se našli sponzoři pro tento jubilejní dětský den, duchovní správce farnosti rád poskytne potřebné informace.

Informace

aktuální dění ve farnosti

• **Na Slavnost Nejsvětější Trojice**, t.j. 18. června 2000, půjdou při deváté mši prvokomunikanti z naší farnosti poprvé ke stolu Páně. Prosíme, abyste pochopili nutná organizační opatření spojená s touto slavností.

O den dříve, v sobotu v 8.30, půjdou děti poprvé ke svatě zpovědi. Příležitost ke svátosti smíření mohou využít také ostatní příbuzní těchto dětí.

• **V sobotu 24. června 2000** přijme v katedrále sv. Petra a Pavla na Petrově z rukou otce biskupa Vojtěcha kněžské svěcení jáhen Tomáš Holý.

Primiční mši svatou bude sloužit v našem kostele v neděli 25. června 2000 v 9 hodin dopoledne. Na obě slavnosti vás všechny co nejsrdečněji zveme.

V neděli **25. 6. 2000 odpoledne v 15 hodin bude udělováno v kostele novokněžské požehnání**. Od 16 hodin jste pak zváni na přátelské pohoštění a setkání v prostorách Besedního domu na Husově ulici.

Co se událo

z farní matriky

V měsíci dubnu byli pokřtěni:

Michal Žák	4. 1. 2000
Matěj Zdeněk Procházka	27. 10. 1999
Daniel Knoll	12. 6. 1999
Petr Knoll	14. 8. 1990
Kateřina Slabá	16. 6. 1982
Zuzana Jitka Šojatová	
roz. Brabcová	2. 4. 1976
Lucie Kosová	31. 3. 1974
Kateřina Dvořáková	9. 10. 1999
Lukáš František Fuis	26. 2. 2000
Lucie Filipová	29. 2. 2000

V dubnu si slíbili věrnost:

Patrik Cabaj a Kateřina	
roz. Porupková	28. 4. 2000
Leo Javora a Markéta	
roz. Kovaříková	29. 4. 2000
Jan Doležal a Markéta	
roz. Zelená	29. 4. 2000

V měsíci dubnu se s námi rozloučili:

Zbyněk Hladík	18 let
Bohuslav Soukup	62 let
Vladimír Gabriš	44 let
Oldřich Wanke	78 let
Zdeňka Bubelová	46 let
Josef Zukal	89 let
Rudolf Eštefány	80 let
Růžena Kostihová	91 let
Jarmila Elbogenová	93 let
Josef Luža	66 let

Bílá sobota

rozhovor s katechumenkou

Letos o Velikonocích na Bílou sobotu se tři katechumenky rozhodly poprvé prožít naplno slavení mše svaté. Jedna z nich (Katka z Brna) nám nabídla trochu svého volného času, a tak vznikl následující rozhovor.

Katko, můžeš nám o sobě něco povědět? Odkud jsi, co děláš...?

Pocházím z Brna a zatím studuji. Letos budu končit a pak mě čeká práce kadeřnice. Nemůžu říct, že by mě učení nějak moc bavilo, a tak se spíš těším do práce.

Když někdo přistupuje ke křtu v dospělosti, tak to často znamená, že jeho rodiče nejsou věřící. Je to tak i v tvém případě? Co tebe k tomu vedlo?

Je to přesně tak. S vírou jsem se setkávala tak nějak postupně. Asi před 5 lety jsem začala jezdit na tábory do Bohdalova, které vedl Jirka Řezníček. No a mše tam sloužil Orko. Tak tam mě to chytlo. Pak jsem se seznámila s Jirkou K., a protože i on byl věřící, přihlásila jsem se brzy do katechumenátu tady u Tomáška. Tehdy ho ještě vedl otec J. Čupr. Ten pak ale odešel pracovat na Petrov. Ale protože by byla škoda, aby odcházel od „rozdělané práce“, pokračovala naše setkání na Petrově.

Jak hodnotíš katechumenát? Co jsi se tam všechno dozvěděla?

Způsob, jakým ho vedl o. J. Čupr mi naprosto vyhovoval. Vždycky jsme se dozvěděli něco nového a doma jsme si to mohli pak probrat, popř. se ještě příště zeptat na nějaké nejasnosti. Letos v lednu mezi nás přišel i pan farář o. Vrbacký. Tak to bylo zase trochu jiné.

Jak jsi prožívala samotný obřad? Jaké byly tvé dojmy?

To se nedá popsat. Můžu k tomu říct snad jen to, že jako dospělá jsem měla šanci to skutečně všechno prožít. Ne, že by děti byly o něco ochuzené, ale je to prostě něco jiného, když jasně vnímáte všechno to, co se kolem vás děje. A taky už můžu jít na mši svatou a přijímat – a to je nesrovnatelně víc než předtím.

Pokud si dobře pamatuji, tak jste ke křtu přistoupily jen tři.

No, původně nás bylo víc, jenže časem hodně lidí odpadávalo, až jsme nakonec zbyly jen my tři holky.

Vídáte se ještě někdy?

Jasně. Setkáváme se pravidelně jednou týdně. A až skončí tahle naše setkání na Petrově, tak jsme domluvené s těmi, co přijali křest loni a mají již vlastní společenství, že rozšíříme jejich řady.

Tak to vám přejeme hodně štěstí.

redakce Tomáška

Slovo nemocným

Je mezi vámi otec, který by dal svému synovi hada, když ho prosí o rybu?

Lk 11,11

V životě každého se vyskytují starosti, které se mohou týkat všeho, co prožíváme. Mohou to být starosti existenční, starosti týkající se zdravotního vztahu, starosti s dětmi anebo starosti, které mají příčinu v současné situaci rodiny, ve které žijeme. Někdy mohou být tyto starosti tak vážné, že nám berou radost ze života a působí velké trápení. Když se však na ně podíváme skutečně kriticky, poznáme, že si je někdy vytváříme sami a že se jich můžeme zbavit, když budeme mít správný pohled na sebe a na události kolem sebe.

Některé starosti jsou však takové, že se jim nemůžeme vyhnout a že musíme hledat řešení, které je odstraní. Takové starosti se mohou týkat třeba blížícího se utrpení, které oprávněně předpokládáme a kterému se neumíme vyhnout, nebo se mohou týkat dobra lidí, kteří nám jsou blízcí a kterým chceme pomoci.

Každé naše trápení nám pomůže správně prožít víra v osobního Boha, který je vševědoucí, všemohoucí a který nás skutečně miluje. On ví o všem, co nás trápí, zná naše síly a schopnosti a hlavně zná vždy řešení, které je pro nás nejlepší a nejvýhodnější. On nás nenechá bez pomoci, ale dá nám ji v takové formě a v takové době, které jsou pro nás jistě nejlepší. On

od nás očekává jen skutečnou důvěru v působení jeho prozřetelnosti v našem životě, a to i tehdy, když je z lidského pohledu situace neřešitelná. Právě v té chvíli si můžeme připomenout slova Kristova, že nebeský otec miluje každého z nás víc, než miluje pozemský otec svoje dítě. My se musíme učit důvěřovat Bohu ve všech situacích, které prožíváme. Každý z nás si už mnohokrát ověřil ve svém životě Boží působení a pomoc, a proto nás to má naplňovat důvěrou.

Je vlastností lidí, že brzy zapomínají na všechno, co dostali, a často zapomínají děkovat, většinou jenom prosí. My si máme často připomínat skutečnost, že jsme Boží děti, že Bohu na nás záleží a že vždy můžeme počítat s jeho pomocí. Máme si často uvědomovat Boží dobrotu a jeho vztah k lidem, jak nám naznačil ve svých podobenstvích Kristus Pán. Když budeme číst evangelia pozorně a vztahovat Kristova slova na sebe, bude nám to pomáhat správně prožívat další období našeho života, která mohou být těžká, protože budeme mít jistotu, že nejsme sami, ale že nad námi bdí Otec, který chce naše dobro a dá nám jistě všechno, co budeme potřebovat. Čím bude větší naše důvěra v Boží dobrotu, tím snadněji prožijeme všechno, co nám život přinese.

O. Josef Šik

Heroltice 2000

Již po třinácté se konaly tradiční velikonoční exercicie v Herolticích u Tišnova. Na své chatě v krásném prostředí nad údolím řeky Svratky nás na Velikonoční pondělí přivítal Josef Babák.

Program duchovních cvičení zahájil svou přednáškou na téma „Povolání na prahu třetího tisíciletí“ P. Petr Holý. Ve svém příspěvku vyšel z myšlenek patrona loňských exercicií, sv. Urbana, které mu posloužily jako východisko k nalezení odpovědi na palčivé otázky dneška. Zvláštní důraz položil na konflikt mezi svědomím a postojem, který od člověka očekává dnešní svět. Chvilka ztišení nám posloužila ke zpytování svědomí. Silentium zakončil chvalozpěvem O. Jan Hába, ke kterému jsme se radostně připojili. Následovalo drobné občerstvení, během kterého se rozvinula živá diskuze. K opětovnému ztišení nás vyzval P. Michael Macek. O nových impulsech a životě církve v Belgii se s námi ve svém svědectví podělil Jiří Zukal. Ve společné večerní modlitbě jsme poděkovali za uplynulé tisíciletí a v prosbách vzpomněli ty, kterým okolnosti nedovolily být s námi. Naši kněží nám byli dlouho do noci ochotně k dispozici k osobním rozhovorům, za což jim patří náš dík. Duchovní cvičení byla zakončena ranními chválami a požehnáním.

Myslím, že nemluví jen sám za sebe, když řeknu, že tyto exercicie mají v mém duchovním životě nezastupitelné místo.

Na závěr bych chtěl poděkovat Pánu Bohu a Josefu Babákovi za tyto krásné chvíle.

GOF

Limonádový Joe

reportáž

V neděli 14. máje se naplnil vzduch divadla Barka výkřiky pistolníků, pachem střelného prachu, vůní Triger Whisky a Kolalokovy limonády. Před očima užaslých a okouzlených diváků se odvíjel známý filmový příběh oděný do hávu divadelního kusu.

Dramatický westernový konflikt zlosyna Hogofogo a mravně nezávadného hrdiny zvaného Limonádový Joe, proměna hodnotového žebříčku slečny Tor-nádo Lou, smíšený sbor kankánových tanečnic, intriky Hogofogových spojenců (Douga Badmana, Grimpa a jeho Kidů), jakož i vášnivé avšak přec počestné milostné vzplanutí hlavního hrdiny k slečně Win-nifred, to vše dohánělo diváky nezřídka až k slzám. Toto představení divadelní společnosti pracující pod Okapovým vedením skončilo po zásluze ve vlnách ovací nadšeného obecenstva a v záplavě květin.

Káče

Z farní charity

CO JE CHARITA?

V minulém čísle „Tomáška“ jsme otiskli rozhovor s pracovnící Oblastní charity Brno, ing. Simonou Kubišovou, o problémech lidí bez domova a o tom, co pro ně mohou charita nebo některé jiné organizace udělat. Při této příležitosti nás Oblastní charita požádala, abychom v našem farním časopise uveřejnili informace i o dalších aktivitách této organizace. To jsme sice v minulosti již dělali (a někdy ne jednou), ale s ohledem na změny adres, telefonních čísel, rozsahu poskytovaných služeb atd. jsme usoudili, že by bylo opravdu užitečné tyto informace po doplnění a aktualizaci postupně znovu uveřejňovat. Snad tím také rozšíříme a upřesníme někdy značně zkreslené a mlhavé vědomosti širší veřejnosti o charitě. Zašli jsme tedy opět za ing. Simonou Kubišovou na Oblastní charitu Brno, aby nám zodpověděla několik dotazů o cílech a organizační struktuře charity, což je obsahem dnešního článku.

V naší vzájemné korespondenci jsme pod vaším jménem a podpisem četli označení funkce „asistenta pro styk s veřejností“. Co si pod tím máme představit a při jakých příležitostech s vámi budeme přicházet do styku?

V náplni práce asistentky pro styk s veřejností je celá řada povinností. Než

je vyjmenuji, ráda bych předeslala, že je to práce velmi dynamická a různorodá. Svoji činnost bych rozdělila do dvou skupin. Ta první zohledňuje práci pro veřejnost. Jedná se o spolupráci s médii, prezentaci Oblastní charity Brno (dále jen OCHB) při různých kulturních akcích, propagaci ve smyslu přípravy letáků, výroční zprávy, WWW stránek a dále vytváření dobrých vztahů s veřejností a spolupráci s farními charitami. Do druhé skupiny spadá tzv. fundraising, jehož hlavní náplní je oslovení sponzorů, dárců, vedení databází a sledování grantů, které vypisují jednotlivé nadace.

Co je tedy náplní a cílem činnosti charity?

Charita je účelovým zařízením katolické církve. Jejím hlavním úkolem je pomáhat nejpotřebnějším lidem v nouzi bez rozdílu náboženského vyznání a rasy, podporovat lidskou důstojnost a rozvoj osobnosti.

Jaké je organizační členění charity?

Česká katolická charita (ČKCH) je začleněna do mezinárodní organizace, která se dělí do dvou základních složek: CARITAS INTERNACIONALIS a CARITAS EUROPA se sídlem v Bruselu.

V roce 1995 byla ČKCH přijata za řádného člena těchto organizací a nastoupila tak cestu k rozšíření spolupráce na mezinárodním poli. Statut ČKCH je dán zákonem č. 308/1991 Sb. o postavení církví a náboženských společností.

ČKCH se sídlem v Praze je řízena českou biskupskou konferencí. Následně byly místními otci biskupy zřízeny **diecézní a arcidiecézní charity** dle územně správního dělení Římskokatolické církve. V současné době je na území ČR osm diecézních a arcidiecézních charit.

Diecézní charita Brno (DCHB) má sídlo v Brně:

Kapitána Jaroše 9

PSČ 661 35

telefon 05/45 21 34 56.

Ředitelem DCHB je pan ing. Oldřich Haičman. Složkami DCHB jsou v rámci brněnské diecéze **oblastní charity** (dále jen OCH). Jsou organizačně podřízeny řediteli DCHB. Oblastní charita Brno se dále člení na jednotlivá **profesionální zařízení** a na **farní charity**. Tyto složky jsou organizačně podřízeny řediteli OCHB.

Které služby OCHB se skrývají pod označením „jednotlivá profesionální zařízení“ v předchozím odstavci?

V současné době nabízí OCHB své služby v následujících oblastech:

- poskytování služeb lidem s mentálním postižením a autismem
- pomoc matkám s dětmi v tísní
- pomoc starým lidem formou přechodného pobytu

- ošetrovatelská a pečovatelská služba
- pomoc lidem bez domova a lidem ve výkonu trestu
- poradenství v sociální oblasti
- humanitární pomoc materiální a osobní

Kolik má OCHB pracovníků na poskytování těchto služeb? Kde je v Brně najdeme?

V OCHB pracuje v současné době 102 placených pracovníků, ředitelem je ing. Bohuslav Jurásek. Ředitelství a některé další služby mají adresu:

Joštova 4, Brno

telefon 05/42 21 10 33.

Svou činnost OCHB vykonává i za pomoci dobrovolníků. Dobrovolníkem se stává ten, kdo ve svém vlastním volnu dobrovolně vyvíjí veřejně prospěšnou činnost. Dobrovolníci pracují ve farních charitách (péče o starší, nemocné a opuštěné lidi, 1-2x týdně nákupy, úklid, doprovod při vycházkách a při návštěvách lékaře, vánoční balíčky aj.), eventuálně věnují svůj čas konkrétním projektům, jako jsou matky v tísní nebo lidé s mentálním postižením a autismem.

Co nového plánuje OCHB do budoucna?

OCHB připravuje některé další aktivity. Budou k tomu využity objekty, které byly vráceny městem Brnem v rámci „morálních restitucí“ formou daru. Jedná se zejména o „Chráněné bydlení“ pro lidi se zdravotním postižením na ulici

Gorkého 34 v Brně. Celá budova bude rekonstruována a bezbariérově připravena pro klienty. Dalším projektem je „Domov pokojného stáří“ na ulici Kamenná 29. Zahájení provozu je plánováno na 1. 7. 2000. Kapacita zařízení je v současné době 45 míst.

Příspěvky projektům lze posílat na číslo účtu KB Brno: 2008247-621/0100. Za případnou podporu předem děkujeme.

Děkujeme za trpělivost při zodpovídání našich dotazů a těšíme se na další spolupráci s OCHB.

*Za „Tomáška“ se dotazovali
Kadourkovi*

JUnácké PÍsně

oddíl Severek

JUPÍ! Jedem na Jupí! S asi šesti kytarami, sedmi flétnami, putovní mandolínou, řehačkou, s různými chřestítky, Vlkovým bubínkem a hudebním sluchem i hluchem. Jupí – čtyři dny v divočině – nebo spíš divoce strávené. I kdyby měla fara ve Staré Vsi sebevětší sklerózu, její zdi na nás nezapomenou. Díky jejich výborné akustice se světluší (ale nejen světluší) řev měnil na uširvající ryk a jekot.

Netvrdly jsme pochopitelně jenom na faře. Výletík po blízkém okolí si bude pamatovat zejména Střízlík, na jejíž ruče se v jednu chvíli pohybovalo asi tak padesát klíšťátek. Dala jednoduše přednost

seznámení s klíšťaty než seznamovací Ještěřčině hře. Ta do programu zařazena být prostě musela, neboť světlušky se nám v oddíle doslova rojí. Další zastávka se tedy už raději nekonala na travnaté loučce, ale v lese, kde proběhlo sportovní klání, které by s našimi skupinkami projel i Mirek Dušín. Pyramida ze tří lidí na sobě, tomu říkám výkon.

Večer jsme si pod vedením Lišky vyzkoušely některá česká přísloví v praxi – od *házení hrachu na zed'* po *Kdo chce psa bít, hůl si najde*. Radost se podívat.

No a v neděli proběhlo samotné Jupí 2000 – po nedělním výtečném obědě jsme obsadily jedou malebnou horskou loučku a nechaly tóny, aby lahodily našemu sluchu. Slovy nejedné z porotkyň měl letošní ročník vysokou úroveň. Na poli jednotlivců a skupinek se svedl těžký boj

a první tři místa byla od sebe oddělena půl body – 1. Witty 2. Fringi 3. Minehava. Vítězství Vlaštovek v kategorii družinek už nebylo tak těsné a jednoduše si ho zasloužily. Uznání, a to obrovské, patří všem, které si něco připravily.

A protože bylo pořád nádherně, tak jsme si poslední noc ustlaly pod nebem a já koukajíc se na právě vycházející zářivý Altair jsem si uvědomila, že už bude léto, a spokojeně usnula.

Chicken

Rozpis služeb

ministranti

Sobota 27.5.

17:30 Štěpán 26 Lukáš 2

Neděle 28.5.

6:00 Šimon 28 Martin 18

7:45 Kuba 19

9:00 Tomáš 7

11:00 Prokop 6 Kuba 19

Sobota 3.6.

17:30 Petr 23 Dan 13

Neděle 4.6.

6:00 Lukáš 8 Mates 3

7:45 Filip 4

9:00 Vašek 5

11:00 Francek 15 Štěpán 14

Sobota 10.6.

17:30 Prokop 6 Štěpán 16

Neděle 11.6.

6:00 Tomáš 7 Lukáš 2

7:45 Martin 18

9:00 Kuba 19

11:00 Štěpán 26 Šimon 28

Sobota 17.6.

17:30 Filip 4 Štěpán 14

Neděle 18.6.

6:00 Petr 23 Vašek 5

7:45 Francek 15

9:00 Dan 13

11:00 Lukáš 8 Mates 3

Sobota 24.6.

17:30 Štěpán 26 Lukáš 2

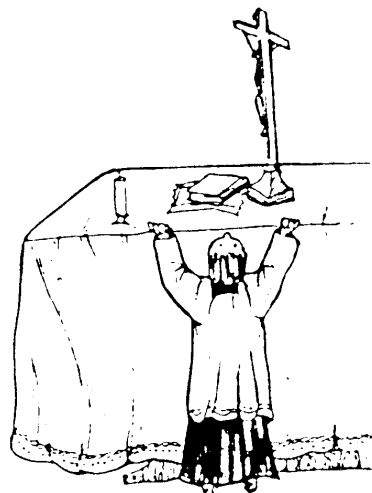
Neděle 25.6.

6:00 Šimon 28 Martin 18

7:45 Kuba 19

9:00 Tomáš 7

11:00 Prokop 6 Kuba 19

Jak se u nás ministrovalo dřív

Jsou májové a přede mší je růženec. Vždy někdo přijde z velkých, ale tenkrát zrovna nikdo nepřišel, jen spousta malých kluků. Byl jsem tam nejstarší, proto mě pan kostelník pověřil předříkáváním. Desátky neznám nazpaměť, a tak jsem požádal pana kostelníka, aby mě je nadiktoval. Honem jsem je psal a nevšímal si, co píšu. V kostele bylo hodně lidí, proto jsem se začal bát, abych něco nepopletl. Začátek prošel dobře. Z ničeho nic však zaznělo kostelem: „S kterým jsi, Panno, svatou Alžbětu porodila.“

Vůbec jsem nevěděl, co říkám. Až potom mě upozornil Vláďa. Honem jsem se podíval. S hrůzou jsem zjistil, co se stalo a začervenat jsem se jako pivoňka. Všichni lidé si kapesníkem obratně zakrývali ústa.

Snad to bude příště lepší.

*z ministrantské kroniky
autor neznámý*

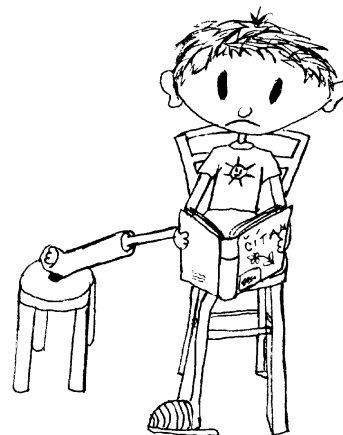

Pohádka

Velikonoční

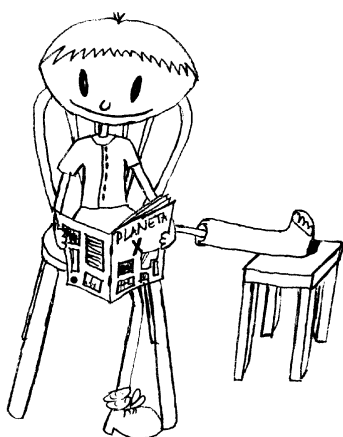
Honzík je druhák a už dobře ví, co jsou to velikonoční svátky. Nejenže chodíme vymrskat všechny kamarádky, ale že také slavíme zmrtvýchvstání Pána Ježíše. A že se z obojího radujeme jako praví křesťané.

V pondělí večer je Honzík velice spokojený sám se sebou. Na misce je spousta krásně malovaných vajíček a už od Zeleného čtvrtka cítil Honzík v duši zvláštní pocit napětí, každý den se těšil do kostela (věc u něj vpravdě neobvyklá), a pak ta radost, když Pán Ježíš vstal a všechno dobře dopadlo. Jsem už asi dočista dospělý křesťan, bleskne Honzíkovi hlavou, když spokojeně usíná.

Ale v úterý! Úplně zapomněl na básničku a na písemku a nese si z obojího pětku. Je z toho tak nazlobený, že se pohádá s bráškou, odmlouvá mamince a večer usíná v slzách. A středa není o nic lepší – spíš naopak. Když ráno sbíhá ze schodů,

pocítí najednou prudkou bolest v kotníku a padá. Maminka – celá vyplašená – ho veze do nemocnice. Zvrtnutý kotník, povídá mladý doktor, ale evidentně své práci vůbec nerozumí, protože podle něj i zvrtnutý kotník musí do sádry. A to prosím příští týden hrají životně důležitý zápas s druhou B a Honzík je nejlepší útočník!! Honzíkovi se zdá, že má pokažený nejen celý týden, ale i celý život.

Na večerní mši svaté Honzík zamračeně poslouchá slova pana faráře o stále trvajících velikonočních radostech. Po mši už to nemůže vydržet a jde za panem farářem: „Já vím přesně, kdy končí velikonoční radost: V PONDĚLÍ VEČER!“ Pan farář trpělivě poslouchá důvody vedoucí ke vzniku tohoto nového církevního dogmatu. „Víš, Honzo, dar velikonoční radosti je úzce spojen s darem víry a důvěry v Boha. Prožil jsi krásné radostné Velikonoce. Dar radosti dostávají od Boha i mnozí lidé, kteří o Něm neslyšeli, ale mají čisté srdce. A často by nám mohli být příkladem, jak překonávat nepříjemnosti, bolest, nebo nemoc, přestože neví o příslibu věčné radosti,

který nám přináší velikonoční svátky. Ale my o této jistotě víme, tak přece za nimi nezůstaneme pozadu,“ pan farář se na chvíli odmlčí. . .

Pojď, básničku se naučíme spolu: „U lavice dítě stálo. . .“ zarecitoval hrůzostrašným hlasem a pak pokračuje: „a myslím, že bys měl vyrobit spoustu vlaječek s nápisem »2.A DO TOHO«. Vaši budou potřebovat hodně fandění, aby vyhráli i bez nejlepšího útočníka.“

Honzík pokývne: „Tak jo, ale jak je to vlastně s tou křesťanskou radostí?“ „Inu, té se musíme učit každý den, a nejvíc v ty dny, kdy se nám něco nepovede. Ale neboj,“ dodává rychle pan farář, když vidí vykulené oči, „Pán Bůh tě v tom nenechá samotného. Když poprosíš, vždycky ti pomůže!“

Honzík odchází už docela s dobrou náladou a v duchu si dělá legraci sám ze sebe: A to jsem si myslel, že už jsem dospělý křesťan. Najednou ho však něco napadne a cítí jak mu vstávají vlasy na hlavě. Není to snad úkol na celý život?

Pozn. red.: Jo, jo, Honzíku, je to tak. Ale právě v tom je smysl a krása života.

* * *

Děti, všimly jste si obrázků k pohádce? Tak teď se na ně podívejte trochu pozorněji a spočítejte, kolik je mezi nimi rozdílů. Je jich 9 nebo 10?

Írán (6)

z Gertova zápisníku

Na kermánském terminálu byly zakoupeny lístky do Yazdu, významného a starého města se zoroastrijskými památkami. Zakoupili jsme lístky na autobus, který odjížděl téměř vzápětí, tzn. asi za půl hodiny. Čas zbývající do odjezdu jsme pak vyplnili nenáročnými činnostmi a drobnými radostmi všedního dne. Prodavače ve vedlejším bufetu jsme zbavili starostí, co s neprodanými hamburgery, a taky jsme se ze zájmu podívali do nedaleké banky. Mezitím se po nádraží rozkřiklo, že jsou tu nějakí exoti; nejdříve se s námi přišlo seznámit pár místních žebráků. Nevypadali jsme o moc líp než oni, takže na nás ve věci almužny příliš nenaléhali. Pak přišel Íránec z nedaleké čajovny, že prý máme přijít posedět. Je to sice obvyklý obchodnický trik, ale ten muž vypadal tak důvěryhodně a pohostinně a v rámci možností i nezištně, že jsme se přesunuli o 50 metrů dál před jeho krámk. Tam u stolu ve stínu seděl domorodec, povoláním řidič autobusu. Přisedli jsme a konverzovali. Uměl velmi dobře anglicky a byl docela vzdělaný, mimo jiné věděl o rozdělení Československa. Jak jsme pochopili, rád hovořil s turisty. Taky to byl motorkář; chlubil se tím, že má doma Jawu a další dvě/tři motorky v pojízdném stavu. Nabízel nám je s tím, že se na nich můžeme projet po okolí. Bohužel nebylo dost času,

takže tuto příležitost přenecháváme těm, kteří se vydají v našich stopách.

Yazd je město proslulé svými cukrovinkami. Do Yazdu jsme se všichni těšili. Do Yazdu nás autobus dovezl v podvečer. Byl čtvrtek, a protože jsme se obávali, že by nás v pátek mohli omezovat v přístupu do mešit, vyrazili jsme po zabydlení se v hotelu do ulic nočního Yazdu. V mešitě jsme se setkali se studentem místní univerzity, který nám na další den nabídl své služby za úplatu ve snesitelné výši. Domluvili jsme se s ním na ráno a zeptali se ho na případná páteční omezení. Řekl nám, že v pátek do mešit, do kterých chceme, můžeme, neboť ve městě jsou prý ještě nějaké speciální páteční mešity, ale i do těch bychom snad mohli. S touto vyčerpávající odpovědí se s námi rozloučil a my jsme místo k dalším architektonickým skvostům mohli vyrazit do cukrárny. Cestou jsme se ještě stavili v Internet café, odkud byly domů zaslány elektronické zdravotní zprávy (Internet) a pak následovala decentní kavárenská konzumace (café). Cestou do hotelu nás ještě zlákala jedna velmi dobře zásobená cukrárna. Jazykové bariéry hravě odboural ukazováček a číslovka šeš (= šest). Plni dojmů jsme odešli do hotelu.

Pátek 13.8.

Ráno byl před naším hotelem připravený nejen student z minulého večera na motorce, ale i jeho kamarád s autem. Keprník se, coby dobrodružná povaha, rozhodl jet na motorce, což jsme mu všichni doporučovali, protože jinak by se

musel mačkat v autě, že? Prvním cílem byly *Věže ticha*, zoroastrijské stavby na okraji Yazdu. Zoroastrijci nepohřbívali své mrtvé do země, ale ukládali je na ochozy těchto věží, kde je ptáci zčásti rozklovali, zčásti přesunuli do jámy uprostřed věže, kde se dříve či později všichni sešli. Dnes už problémy s mrtvými řeší jinak, což ubralo na malebnosti celého místa. Jinak je z těch dvou pahorků hezký výhled na Yazd pokrytý smogem a na okolní hory.

Odtud jsme se vydali zpět do centra k *Chrámu ohně*. Měli sice zavřeno, ale domorodý průvodce pro nás zařídil otevření, a tak jsme mohli stát nablízku ohně udržovaného od 7. století. Pak jsme popojeli k velkému ozdobnému portálu, z jehož věží je hezká vyhlídka na yazdské staré město, do jehož úzkých uliček nás o pár minut později naši přátelé zavezli. Před portálem byla podivná konstrukce, která slouží muslimům při poutích; obloží ji koberci a pak s ní putují.

Další zastávkou byla budova, nazývaná *Alexandrovo vězení*. Zde jsme obdivovali zejména letitou nádobu s pípou a kámen, na kterém byly vyryty výjevy z doby před 3000 (?) a více lety. Odtud jsme se přesunuli k poslednímu zastavení, Yazdským zahradám.

Íránci žijí v krajině, v níž jsou zastoupeny zejména tyto složky: pouště, polopouště a skalnatá pohoří. Země je možná zajímavá z hlediska geologického, ale cestování v ní rozhodně není pastva pro oči. Proto Íránci milují přírodu a pečují o své parky a trávníky, které jim

vynahrazují zeleň, kterou jim osud odepřel, a proto se nám náš průvodce pochlubil místní atrakcí, která by v našich podmínkách nikoho neohromila. Byla to plocha obehnaná zdí, připomínající botanickou zahradu, ve které se pěstují samé užitečné rostliny. Mnohem zajímavější pro nás byl altánek, nad kterým se tyčila tzv. „větrná věž“. Tyto věže ochlazují důmyslným (a nám neznámým) způsobem prostory pod sebou a fungují jako klimatizace. Ze zahrad jsme jeli zpět k Velké mešitě, kde jsme zaplatili za poskytnuté služby a rozloučili se s oběma Íránci. Za celé dopoledne jsme dali 100 000 R. celkem. Kdybychom se po Yazdu pohybovali sami, museli bychom zaplatit minimálně tu stejnou částku za taxíky a vstupné (u kterého nám uhádal slevu 60 000 R.), takže využít jeho služeb bylo výhodné.

Prohlídka města pod jeho vedením byla vyčerpávající, a tak jsme po jeho odchodu odpočívali v mešitě. Nedostalo se na mě místo k sezení, což mě rozladilo a rozhodl jsem se pohovořit o naší finanční situaci. V tu chvíli ovšem jak cestovní plán, tak i budoucí výdaje závisely na ochotě úředníků v Esfahánu, tedy se nedaly předvídat. S tímto výsledkem byla rozprava o rozpočtu a jeho případném schodku ukončena a expedice se vydala na průzkum úzkých ulic a malebných zákoutí starého Yazdu. Po chvíli bloumání jsme se dostatečně pokochali a tudíž mohli opustit Yazd s vědomím, že to nejzajímavější nám neuniklo.

Na yazdském autobusovém nádraží bylo poměrně rušno, alespoň ve srovnání s vyliďněnými ulicemi v centru. Přesto si nás nikdo moc nevšimal, protože všichni byli zaujati televizí, ve které řadil Aligátor (made in USA) a Tom a Jerry. Nikdo z televizních diváků se ale nepobavil tak dobře jako my, kteří jsme sháněli lístky do Esfahánu. Po celé délce jednoho křídla budovy se táhli kanceláře autobusových společností, ve kterých se rozvalovali lidé s upadlou pracovní morálkou. Aby byly lístky sehnány co nejdříve, vypravili se na výzvědy tři obětavci. Každý z nich začal u jiného okýnka, ale odtud všichni postupovali podle stejného scénáře – „Tady nic, zkuste to v čísle 2,5,9,1,16,..“. Jsem si jistý, že u každého okénka byli všichni alespoň jednou. Íránci přesto nevykazovali žádné známky nepochopení či netrpělivosti a ochotně je posílali dál. Milí lidé, tolik nám chtěli pomoci. Nebo snad . . . !? Ne, to není možné!

Nakonec se podařilo sehnat lístky, bohužel odjezd byl v 18:00. Vzhledem k tomu, že bylo lehce po poledni, měli jsme před sebou další zahálčivé odpoledne na terminálu. Nebyli jsme v tom sami. V kanceláři přímo proti nám seděl zaměstnanec s mobilním telefonem a dělal to samé, co my. Snažil se ležet na židli, usínal a nečekaně se probouzel a tvářil se velmi vyčerpaně. Když přišel zákazník, poslal za ním podřízeného. Keprník to, coby student ekonomie, ohodnotil několika výstižnými větami, které zakončil úvahou o výkonnosti orientálních ekonomik. Zdálo se mu

jisté, že až vedoucí pracovník odnaproti odejde do důchodu, ekonomická úroveň vzroste. Tato celkem stravitelná myšlenka nám připomněla, že máme hlad, a vydali jsme se do blízkého bufetu s pátečním provozem.

Dali jsme si osvědčený hamburger (made in Írán) a oblíbenou limonádu ZAM – ZAM PIPI. Zatímco obchodník cpal do vek, co mu přišlo pod ruku, my jsme se rozhlíželi po jeho království, kterého se uklízečka zřejmě štítila, do kterého ale naše výprava docela dobře zapadla. Objednané jídlo bylo brzy hotové a my se do něj s chutí pustili. Když jsme se dostali asi do dvou třetin, všimli jsme si, že obchodník klidně vyhazuje rajčata, která se mu nepodařilo nacpat do našich porcí. Jeho kolega mu přinesl čerstvá.

V autobuse nás už další pohromy pátečního dne nepotkaly a do Esfahánu jsme vjeli kolem půlnoci.

Sobota 14.8.

Ranní vstávání (= přemýšlení na lůžku, zda už vstát či ještě ne) v hotelu Amir Kabir bylo příjemným úvodem do katastrofálního dne. Prvním bodem programu byl pokus o prodloužení víz. Na stanici ale nebyli ochotni prodloužit víza ani o jeden den, přestože jsme sehráli několik přesvědčivých scének na téma „krásná, ale velká“ a naznačili možnost úplatku tak, jak to jen naznačit lze, aniž by člověk mohl být nařčen z úplatkářství. Vrátili jsme se do hotelu a zahájili mohutnou telefonní kampaň. Volali jsme do Istanbulu a zamluvili

místa v autobuse do Brna na příští sobotu, neboť bylo jasné, že v Íránu nezůstaneme tak dlouho, jak bychom si přáli. Vzápětí se do věci vložil majitel hotelu, který nabídl pomoc s tím, že „colonel is my friend“, a zavolal mu na stanici. Bohužel zas takový kamarád s ním nebyl, ale jeho snahu jsme ocenili a tímto mu děláme reklamu. Potom jsme volali do Shirázu, kde nám víza prodloužili poprvé, a žádali radu, co dál. Poradili nám, abychom navštívili kancelář guvernéra, což jsme ihned učinili. Narazili jsme tam na Íránce, který studoval v USA a pak se vrátil do rodné země, kde si ho za to náležitě cenili. Slíbil nám zařídit prodloužení, abychom prý viděli, že Íránci nejsou tak špatní, jak je líčí nepřátelská média.

pokračování příště

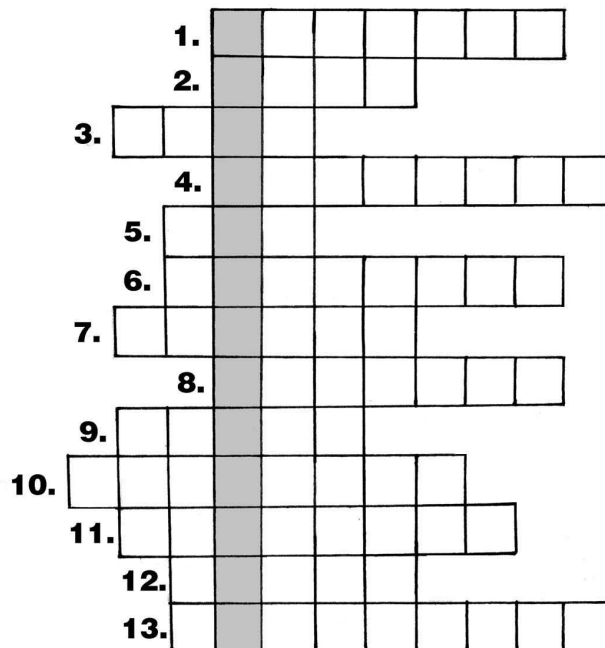
Troška humoru

NOVINKA PRO VÁS –
– PAPA MOBIL V RŮZNÝCH BARVÁCH

Pro bystré hlavy

Ve Velikonočním oktávu (8 dnů po zmrtvýchvstání Pána Ježíše) jsme při každé mši svaté (viz tajenka)

1. Ježíš se krví potil v Getsemanské
2. třikrát zapřel Pána Ježíše
3. Dřevo na kterém Ježíš umírá
4. osušila Ježíšovi tvář
5. apoštol – stál pod křížem
6. obrátil se před svou smrtí
7. velekněz – posílá Ježíše na smrt
8. hora, na které Ježíš umírá
9. nespravedlivý soudce
10. před ukřižováním Ježíše důtkami
11. pomohl Ježíši nést kříž – Šimon
12. zradil Pána Ježíše
13. spletla si vzkříšeného Krista se zahradníkem